

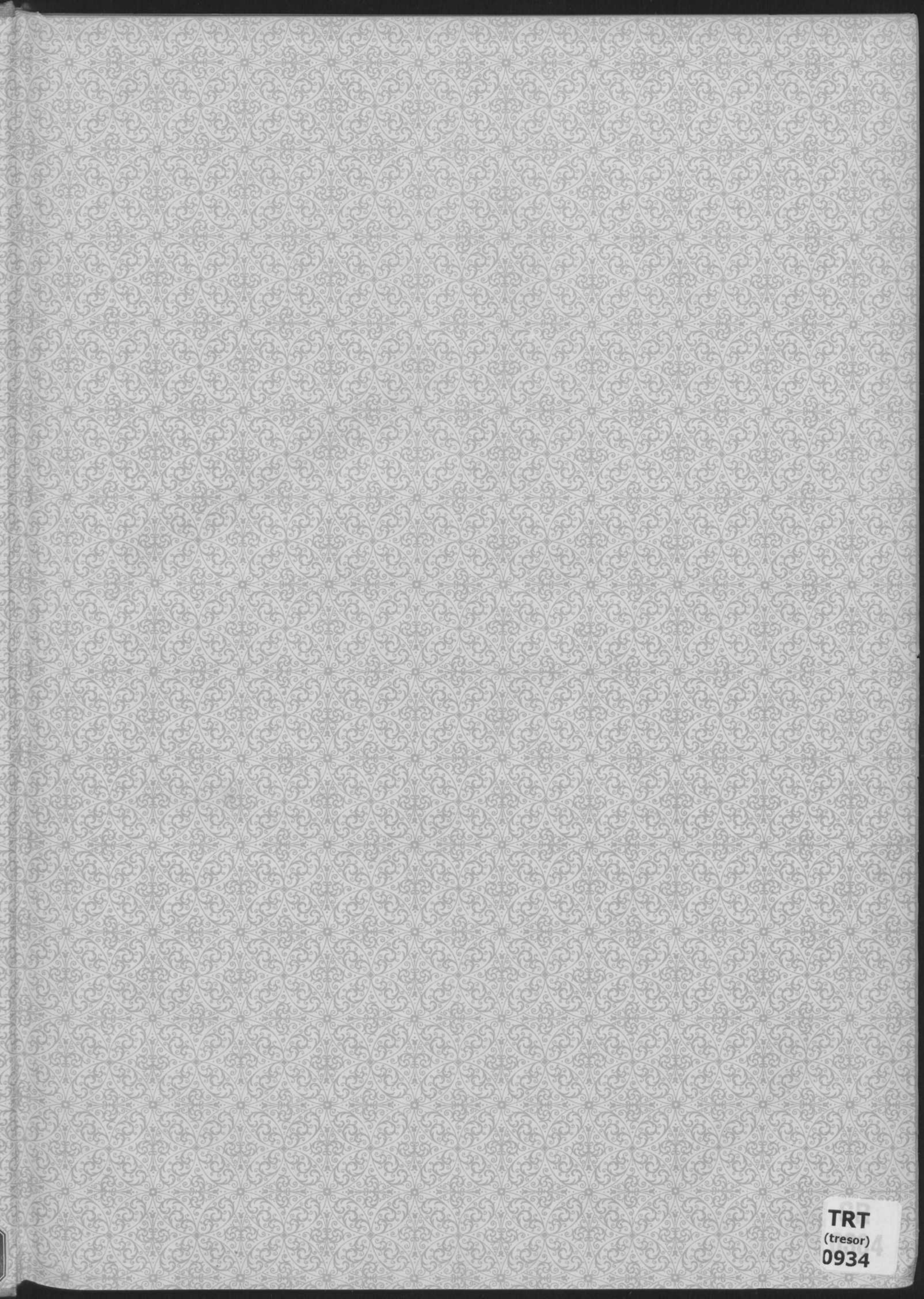
STUDENTEN-WEEKBLAD

JAARGANG VIII

V.V.
K. 83
Pl. A

S.P.A. KOU MANS
BOEKBINDER
EN
KARTONWERKER
DELFT

TRT
(tresor)
0934

11
11
11

Doc 2131

STUDENTEN WEEKBLAD

8^e Jaargang.

No. 1.

REDACTEUREN: CH. E. DUTILH, D. A. DE FREMERY,
J. A. SCHOUTEN, J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
F. A. VENING MEINESZ, R. VER LOREN VAN THEMAAT.

Donderdag

5 Oct. '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer J. P. VALKEMA BLOUW, Verversdijk 32a, op Dinsdag 10 October '05, des middags om 4 uur.

Uit de Redactie getreden:
M. J. GRANPRÉ MOLIÈRE.

Lid van de Redactie geworden:
F. A. VENING MEINESZ.
CH. E. DUTILH.
J. A. SCHOUTEN.

De Nieuwe Jaargang.

De 8e jaargang van het Studenten Weekblad begint!

De Redactie wenscht niet vele woorden te gebruiken om dit feit te herdenken. Slechts wil zij er den nieuw aangekomen studenten op wijzen, dat het voor een groot deel ook van hen zal afhangen of de 8^e jaargang een tijdperk van bloei zal worden voor het Weekblad.

Dat zij het steunen en voorstaan!

DE REDACTIE VAN HET S. W.

De Prijsvraag voor Nederlandsche Studentenliederen, uitgeschreven door de Redactie van het Studenten Weekblad.

De Redactie brengt ter kennis:

dat: de Jury voor genoemde Prijsvraag, bestaande uit de Heeren P. FRÉDÉRICQ, FL. VAN DUYSE, ANT. AVERKAMP, Jhr. H. DE BRAUW en J. B. H. COENEN, door hare beoordeeling blijk gegeven heeft geen der ingezonden antwoorden eene bekroning waardig te keuren, noch een eervolle vermelding aan een van hen te kunnen toekennen.

Het behoeft geen betoog, dat de Redactie dit ten zeerste betreurt, maar tevens van oordeel is, dat het beter is géén dan een slecht lied te bekronen.

Over het gehalte van het ontvangene zal een artikel — waarvan het begin reeds in dit Weekblad te vinden is — eenig licht trachten te werpen.

De Redactie van het Studenten Weekblad.

Van de Promotie aan de T. H. S.

Met 't schrijven van dit artikel geloof ik niet dat er zoo bijzonder veel practisch nut te behalen is. Want de meesten van 't tegenwoordig gezelschap zullen al lang mijn stukje vergeten zijn, voor dat ze aan promoveeren toe zijn.

Maar in elk geval, de gelegenheid tot promoveeren staat open, en zoo mag ook dat wat er over in reglementen en besluiten is vastgelegd, wel eens beschouwd worden.

Art. 118 van de wet op het Hooger Onderwijs luidt:

Aan de Technische Hoogeschool zijn de volgende diploma's verkrijgbaar;

- 1°. van civiel ingenieur,
- 2°. van bouwkundig ingenieur of architect,
- 3°. van werktuigkundig ingenieur,
- 4°. van scheepsbouwkundig ingenieur,
- 5°. van electrotechnisch ingenieur,
- 6°. van scheikundig ingenieur of technoloog,
- 7°. van mijnningenieurs.

Maar hen die in 't bezit zijn van een of meer dezer diploma's, kan door den senaat en ten overstaan van dat lichaam of van eene commissie uit zijn midden na openbare verdediging van een proefschrift een doctoraat in de technische wetenschap worden verleend.

Van artikel 127 is toepasselijk: De toekenning van den doctoralen graad geschiedt kosteloos.

Ook bepaalt art. 33c, dat de voorwaarden voor de verleening van den doctorstitel, de wijze enz. van promotiën, voor zoover niet bij deze wet bepaald, vastgesteld zullen worden bij algemeenen maatregel van bestuur.

Waarschijnlijk zal, wat den graad betreft, er op van toepassing zijn, art. 140:

De graad van doctor geeft in het algemeen de aan dien graad bij deze en andere wetten verbonden bevoegdheid tot het geven van onderwijs en het uitoefenen van ambten en bedieningen.

Maar tot welke ambten en bedieningen men als doctor in de technische wetenschap wordt toegelaten weet ik niet.

Dan is over de promotiën nog verschenen het Kon. Besl. Stbl. 227, dat heel sober alles bepaalt wat er noodig is, om te promoveeren:

- 1°. Het bezit van een der ingenieursdiploma's.
- 2°. Eventueel het overleggen van een bewijs van practische werkzaamheid, ter beoordeeling van den promotor in art. 25.
- 3°. Het schrijven van een proefschrift of het vervaardigen van een proefontwerp, of beide, met stellingen.

Hiervan zal misschien het 2°. wel eens aanleiding tot moeilijkheden kunnen geven. Het artikel zal waarschijnlijk gemaakt zijn, om te voorkomen, dat men direct na het afstudeeren zou kunnen promoveeren, vooral als bijv. een practisch onderwerp tot proefschrift gekozen is; maar toch ook om anderen, die bijv. op zuiver theoretische proefschriften wenschen te promoveeren, daartoe in de gelegenheid te kunnen stellen. Zeer juist is er daarom maar het woord eventueel bijgezet.

Het 3°. doet zien, dat er altijd stellingen bij

gevraagd worden, zonder echter een aantal te noemen. Heel gelukkig lijkt mij deze eisch niet.

Art. 24. Het proefschrift, of het proefontwerp en de stellingen hebben betrekking tot de technische wetenschap.

Dit is een belangrijk besluit. Men kan dus niet promoveeren op proefschrift over „stelsels van kegelsneden in de 4e demensie”, of over „kubische parabolen”, tenzij men ze tot technische bruikbaarheden weet om te vormen. Met uitvloeisels uit de wet van Van der Waals enz. raakt men erg op een grensgebied. Vooral de technoloog zal misschien wel eens moeite krijgen met die technische wetenschap. Ook is bijv. eene vraag of sociale wetgeving en arbeids-kwesties daaronder gerekend kunnen worden.

Art. 25. Hun, die tot de promotie verlangen te worden toegelaten, wordt door rector magnificus en assessoren een der gewone hoogleeraren als promotor aangewezen, aan wiens goedkeuring het proefschrift of het proefontwerp en de stellingen worden onderworpen, en die toeziet, dat daarin niets voorkomt, strijdig met de openbare orde of goede zeden.

Het proefschrift of proefontwerp en stellingen moeten gedrukt worden, rondgedeeld en dan verdedigd.

Art. 27. De promotie wordt in 't openbaar gehouden.

Zij is ter keuze van den promovendus, publiek of privaot.

De publieke promotie geschiedt door en ten overstaan van den Senaat, na verdediging van het proefschrift of proefontwerp en de stellingen tegen de bedenkingen van allen, die tot het inbrengen daarvan vergunning van den rector magnificus hebben verkregen.

De private promotie geschiedt door den senaat, vertegenwoordigd door den rector magnificus en den secretaris van den senaat, en vijf door den rector magnificus en assessoren aan te wijzen gewone hoogleeraren, na verdediging van het proefschrift of proefontwerp en de stellingen voor die commissie.

De promotie, zoowel de publieke als de private, duurt één uur.

Staken de stemmen over de toekenning van den doctoralen graad, dan wordt die niet toegekend.

Art. 29 bepaalt, dat een diploma voor den doctoralen graad zal uitgereikt worden, en dat die graad met lof kan worden toegekend.

't Lastigste zal voorloopig zijn, de keuze van proefschrift of proefontwerp, omdat er geen voorgangers zijn, waarbij men eens kijken kan, wat zij gedaan hebben, en zich zoo een idee vormen omtrent wat er geeischt wordt.

Berekening tot in details van een dynamo, gasmotor, turbine of spoorwegbrug kan mogelijk niet voldoende zijn; daarvan zijn er reeds zoo honderden berekend. Maar wat dan? Dat moet ieder ter gelegener tijd dan maar uitvinden.

Waarschijnlijk zal men in de eerste jaren niet gul zijn met het toekennen van den doctoralen graad, want men zou aan die gelukkigen een te groote handicap geven boven

al die ingenieurs de in de praktijk zijn.

En toch moet men er niet te zuinig mee zijn, voor bijv. technologen. Ten eerste kan een technoloog het gemakkelijkste promoveeren, en zullen er dus spoedig velen zijn, die daardoor iets voor hebben, boven degenen die niet promoveeren. Daarom niet promoveeren moeilijk maken, zoodat weinigen promoveeren, doch gemakkelijk, zoodat velen 't doen.

Maar sterker is 't volgend argument. Ten tweede moeten technologen vaak concurreeren met doctoren in de scheikunde, en moeten zij dus in dien strijd ongeveer gelijk staan. Dus technologen moeten zóó promoveeren, dat zij in denzelfden tijd als doctoren in de scheikunde klaar kunnen komen.

Zal de promotie geschieden in rok of gekleede jas?

Studenten en afgestudeerden, de gelegenheid tot promoveeren staat open, wie zal de eerste zijn?

D. A. DE FREMERY.

Na den Groentijd.

Voor de zooveelste maal is dit het opschrift van een S. W. Elke groentijd wekt beschouwingen van allerlei aard op; zoo over nut als onnut ervan; over gevolgen; over bijzondere feiten, voorgekomen in den betreffenden groentijd, en meer. De Inauguratiereede alleen al, die een heel Weekblad beslaat, is er vol van. En toch wekt altijd weer die rede in dat plechtig milieu, ook een plechtig, bijna heilig gevoel op. Bij den groen treedt op den voorgrond het beeld van de nog onzekere toekomst; over de andere studenten komt een dergelijk gevoel. Zij weten dat ook hun de groentijd veel heeft geleerd, al was het alleen maar, hoe om te springen met menschen die tegen u opzien, hoewel zij weten, dat die menschen maar weinig van hen verschillen in ontwikkeling. Alleen omdat die personen nog groen moeten loopen, omdat ze nog nooit gedwongen zijn geworden hun gevoelens, van de eenvoudigste tot de teerste, uit te drukken in voor een ander begrijpelijke bewoordingen; alleen omdat zij door dat beredeneeren fouten in hun denkwijzen vinden, die ze, tegelijk met 't vinden er van, opheffen; omdat ze, behalve dit misschien, alleen nog wat minder gehoord, gezien en gelezen hebben, alleen daarom staan ze achter bij hen die ontgroenen. En wat die studenten meer gehoord en gezien en gelezen hebben, dat is niet aan eigen wil te danken, in vele gevallen, in de meeste, is het buiten hun eigen medewerking, dat zij meer levenswijsheid opdeden, waren het de feiten zelf, die zich aan hen moesten opdringen, zoolang ze niet doof of blind of stom waren.

De afstand tusschen student en groen wordt bijna geheel door den laatste geschapen, gesuggereerd als hij is door uiterlijke omstandigheden.

Een groen dan ook, die met goede denkbeelden den groentijd inging, komt hem niet uit, zonder dat die denkbeelden zich vaster in hem gevestigd hebben, zij het ook dikwijls iets gewijzigd.

FEUILLETON.

De Zweedsche Lucifer.

DOOR ANTON TSCHECHEOFF.

(Vertaald voor het Studenten-Weekblad.)

(Vervolg.)

Den volgenden morgen werd voor den rechercheur een jonge kerel, met een groot hoofd en eene hazelip, gebracht, die zich den herder Danilka noemde en zeer belangrijke dingen vertelde.

„Ik was een beetje dronken, ...” zeide hij. „Tot middernacht was ik bij mijne tante geweest. Op den terugweg kroop ik, zoo dronken als ik was, in de vaart, om te baden. Ik baadde dus . . . . plotseling gaan er twee menschen over den dijk, die iets zwarts dragen. „Tju!” schreeuwde ik. Ze schrokken en liepen zoo hard als ze konden naar den groententuin van Markarjew. God straffe me, als ze daar den genadigen heer niet meeslepten!”

Den avond van denzelfden dag werden Psekow en Nikolaschka gearresteerd en onder eskorte naar de hoofdstad van het district gebracht, waar ze in de gevangenis werden opgesloten. Twaalf dagen waren voorbij.

Het was morgen. De rechercheur Nikolai Jermolaitch zat thuis aan de groene tafel en bladerde in de stukken

over de zaak-Kljansow. Djukowski liep onrustig, als een wolf in zijne kooi, van den eenen hoek naar den anderen.

„U bent van de schuld van Nikolaschka en Psekow overtuigd,” zei hij, zenuwachtig aan zijnen jongen baard plukkende. „Waarom wil u zich dan niet van de schuld van Marja Iwanowna overtuigen? Hebt u dan nog geen bewijzen genoeg?”

„Ik zeg niet, dat ik niet overtuigd ben. Ik ben overtuigd, maar . . . . ik kan het niet goed gelooven . . . . Er zijn eigenlijk geene afdoende bewijzen daarvoor, alleen maar mooie redeneeringen . . . . fanatisme enz.”

„Ge wilt natuurlijk een bijl, bebloede beddelakens hebben . . . . Jurist! Ik zal het u dan bewijzen! Ge zult dan wel ophouden, de psychische zijde van de zaak zoo oppervlakkig te behandelen! Marja Iwanowna gaat naar Siberië! Ik zal het u bewijzen. Als redeneeringen geen ingang bij u vinden, dan heb ik ook nog wel iets concreets . . . . Dat zal u toonen, hoe juist ik zag! Laat mij maar een beetje rondrijden . . . .”

„Wat wil je dan?”

„De Zweedsche lucifer . . . . Die hebt u vergeten. Ik niet! Ik zal uitvinden wie dien lucifer in de kamer van den vermoorde afgestreeken heeft! Nikolaschka en Psekow, bij wie men bij de visitatie zulke lucifers niet vond, zijn het niet geweest, maar een derde, en wel Marja Iwanowna. En ik zal het bewijzen! . . . . Laat me maar een beetje in het district rondrijden, nazoeken . . . .”

„Nu, het is goed; maar ga zitten. Zullen we met het verhoor beginnen?”

Zij, die niets van zichzelf hebben, die nergens over hebben nagedacht, alleen die kan de groentijd weinig of in 't geheel niet verbeteren. Onder de domsten, aan wie de groentijd het minst bijbrengt, behooren ook zij, die op hun lichamelijke kracht bouwend en zich daarin verkneuterend, op de rest neerzien en het daarom „verdommen” antwoord te geven, op welke vraag ook. Die zullen òf iemand tegenkomen die sterker is dan zij, zoodat zij toch genoodzaakt zijn in te gaan op hun gestelde vragen, òf zij zullen na hun groentijd het hoofd stooten en op hardhandiger manier zelfs dan in den groentijd tot inzicht komen.

Maar behalve van den groen zelf, hangt begrijpelijker wijs heel veel af van den ontgroener. De goeden niet te na gesproken, zijn er toch die door schreeuwen en in 't algemeen alleronbeschaafdst optreden, veeleer een slechte uitwerking op het slachtoffer hebben. Ook zijn er, die op andere wijze de groenen trachten te overduvelen. Daaronder rangschik ik degenen, die om eigen onwetendheid te bemantelen, òf quasi fideel met de groenen omgaan, direkt emancipeeren òf die bekendheid voorwenden met allerlei toestanden, boeken en kunst, waarvan zij niets of heel weinig weten. De groen kan door zijn positie dit niet doorzien, omdat de student telkens als iets dreigt uit te lekken, het in zijn hand heeft van onderwerp te veranderen.

Maar gelukkig blijven dit uitzonderingen.

Op den normalen student ook moet de inaugurerende indruk maken, omdat die rede hem tot nadenken stemt over eigen gedrag. Hij zal waarschijnlijk inzien dat hij veel groenen verkeerd heeft aangepakt. Maar het beseffen van die fout zal hem een volgend jaar beter doen handelen, zal oorzaak zijn dat een volgend jaar de dan aangekomen groenen meer hebben aan een gesprek met hem.

De Rede van dit jaar kenmerkte zich door de omstandigheid, dat de praeses, na zijn vooraf klaargemaakte rede, nog eenige woorden sprak, die de stemming van het oogenblik hem inblies, woorden die dus nog meer den rechten indruk moesten maken, omdat ze zoo pasten in die omgeving op dat moment.

Dat ze pasten en dat ook de eigenlijke rede indruk had gemaakt, bleek uit de woorden van den 1e jaarspraeses. Zonder hem te willen vleien moet gezegd worden, dat ook hij den goeden toon wist te treffen; alleen was 't iets te lang. 't Verzoek, dat hij namens al zijn jaargenooten deed, om indien er raad noodig was, zich weer tot die ouderen te mogen wenden, die in den groentijd reeds blijk gaven goede bedoelingen te hebben, zal door die ouderen wel ingewilligd worden. Belangstelling kan, dunkt mij, alleen door 't feit der inauguratie niet opgeheven worden.

E. D.

Djukowski ging bij de tafel zitten, en stak zijn neus in de stukken.

„Nikolaï Tetjochow moet voorgebracht worden!” riep de rechercheur.

Nikolaschka werd binnengeleid. Hij was bleek en mager als eene plank. Hij sidderde.

„Tetjochow!”, begon Tschubikow: „In het jaar 1879 werd je door den rechter van het eerste district wegens diefstal tot gevangenisstraf veroordeeld. In het jaar 1882 kwam je voor de tweede maal wegens diefstal in de gevangenis. . . . We weten alles. . . .”

Het gezicht van Nikolaschka drukte verwondering uit. De alwetendheid van den rechercheur ontstelde hem. Maar spoedig ging die uitdrukking van verbazing in die van uiterste bedroefdheid over. Hij begon te snikken en smeekte om vergunning zich te mogen wasschen en wat uit te rusten. Hij werd weggebracht.

„Laat Psekow voorbrengen!” beval de rechercheur.

Psekow trad binnen. Het gezicht van den jongen man was de laatste dagen sterk veranderd. Hij was mager en bleek geworden en zijne wangen waren ingevallen.

„Ga zitten, Psekow”, zeide Tschubikow. „Ik hoop, dat je nu verstandig zijn en niet liegen zult, zooals de vorige keeren. Al die dagen loochende je je medeplichtigheid aan den moord op Kljousow, niettegenstaande den overloed van bewijzen, die tegen je getuigen. Dat is onverstandig. De bekentenis vermindert de schuld. Vandaag spreek ik voor 't laatst met je. Wanneer

Een en ander naar aanleiding van de Prijsvraag voor Studenten-liederen, uitgeschreven door de Redactie van het Delftsch Studenten-Weekblad.

Waar de uitslag van de prijsvraag zoo weinig bemoedigend is en zoo weinig goede, bepaald goede studentenliederen opleverde, is het niet oneigenaardig even na te gaan, wat ons alzoo werd toegezonden.

Daar was veel, wat deed vermoeden, dat de geachte inzender(ster) nooit het jolige studenten-leven gekend heeft, laat staan meegemaakt. Veel instemming mochten wij echter verwerven bij dichterlijke huisjuffrouwen, guitige muzikanten en misschien, van een of anderen winkelier die zijn opkomst het studenten-leven dankt. Ook zullen de verkoopbare prijzen menig dichter, omdat hij arm was, in de lier hebben doen grijpen. Maar in ernst: is het niet te betreuren dat er onder de vijfduizend Noord-Nederlandsche studenten en misschien evenveel in Zuid-Nederland geen enkele gevonden wordt, die een eenigszins dragelijk lied kon voortbrengen? Want aan belangstelling ontbrak het ons niet, een kleine honderd liederen werden ons toegezonden maar we! welke! Een bodemlooze afgrond van grenzeloze onbenulligheid gaapt ons als 't ware aan, als wij het wagen een blik te slaan in de papieren, die de inzendingen bevatten. Welk een suffe geest waait er ons uit tegemoet, welk een flauwe krachteloosheid staart ons aan, welk een onfrische moppigheid doet ons terugwijken! Wanneer men het niet voor zijne oogen zag, men zou het niet kunnen gelooven.

Waarom is deze slechte uitkomst te wijten? Vooreerst zou men ons kunnen toevoeren is het begrip prijsvraag niet geschikt studenten tot dichten aan te zetten, maar wij wijzen op het aantal ingekomen antwoorden en noemen dit ruim voldoende. En dan is de tijd niet lang genoeg geweest, om te kunnen inzenden. Maar, vragen wij, kan men dan in een paar maanden geen enkel studentenlied produceeren. Neen, alles wijst er op dat er onder de studenten geen belangstelling is voor eenen goeden, frissen studentenzang, dat niemand in zich voelt den drang tot zingen, dat deze tijd er niet rijp voor is.

Dit althans heeft onze prijsvraag bewezen. Het spijt de redactie zeer van de velen, die hunne belangstelling en moeite er aan hebben gegeven, maar de uitspraak der jury bewees, dat geen enkel lied waardig was bekroond te worden en zoo kunnen wij niet anders doen dan hier eenige resultaten der prijsvraag te laten volgen.

Bladerende door de reeks van ingekomen antwoorden, valt het ons op, dat het splitsen in verschillende genres eenig licht werpt op de verschillende stroomingen onder de dichters heerschende.

Allereerst wordt ons oog geboeid door de kleurenpracht eens humoristischen dichters. Diens Latijnsch-mythologisch genre wordt vertegenwoordigd door het volgende gedichtke:

je vandaag niet erkent, dan zal het morgen te laat zijn. Vertel ons nu. . . .”

„Ik weet van niets. . . . En ken uwe bewijzen ook niet,” zuchtte Psekow.

„Jammer! Nu, sta me dan toe, u te vertellen, hoe de zaak in elkaar zit. Des Zaterdagavond zat je in Kljangsows slaapkamer en dronk je brandewijn en bier met hem.”

Djukowski doorboorde Psekow met zijne blikken, die hij tijdens den geheelen duur van den monoloog niet afwendde. „Nikolaï bediende jelui. Spoedig na twaalf uur gaf Mark Iwanitsch zijnen wensch te kennen, naar bed te gaan. Hij was altijd gewoon, om dezen tijd te gaan slapen. Terwijl hij zijne laarzen uittrok, en je daarbij instructies omtrent de huishouding gaf, grepen jij en Nikolaï op een bepaald teeken jelui halfdronken meester aan en wierpen hem op het bed. Een van jelui ging op de voeten, de andere op het hoofd zitten. Op datzelfde oogenblik trad eene vrouw, die jelui bekend was, en geheel in 't zwart was gekleed, binnen, iemand, die met jelui vooraf over hare deelname aan den schurkenstreek gesproken had. Ze greep een kussen en begon hem daarmee te worgen. Tijdens het gevecht ging het licht uit. De vrouw nam uit haren zak een pakje Zweedsche lucifers, en stak het licht weer aan. Nietwaar? Ik zie het aan je gezicht, dat ik de waarheid vertel. Maar verder. . . . Toen hij gestikt was, en jelui je overtuigd hadt, dat hij niet meer ademde, sleepten jij en Nikolai hem uit het venster en legden hem bij den distelstruik neer. Uit vrees, dat hij weer opleven zou, gaf je hem een slag met een of ander scherp voorwerp.

Toen met zijn schip Ulysses voorbij Sicilie ging
Toen riepen de Sirenen: kom hier mijn lieveling,
Van vallerallera, van valleralla enz.

Papa Ulysses heeft toen zeer braaf gedaan,
Dacht — lieve, jonge dames, loop jelui naar de maan.
Vallerallera enz.

'k Wil hopen dat gij allen deez handelwijs verkiest,
Wanneer een lieve dame tot u soms roept: pst. pst.
Vallerallera enz.

Onder dezelfde rubriek rangschikken we een Boemelliedje
(let op de studentikooze benaming):

En de goden van de Olympus 't waren zeer fideele lui,
't Waren allegraar fideele klanten,
En de een zoowel als de ander, hield van Wein Weib
[und Gezang.

En ze leefden als bonvivanten
En ze dronken nectar glas op glas
Tot dat er geen druppel over was.
En de goden enz.

(Met oorspronkelijke muziek).

Een en ander is, zooals den lezer ziet, uiterst geschikt
voor Studentenlied.

Noemen we nog: „Serenade van Jupiter aan Leda“;
waarin de prachtige versregels voorkomen:

2e couplet: Leda, lekker snoezeltje
Leda, lekker poezeltje
Leda — lief waar blijf je meid
Heb je soms geen zinnigheid?
enz., enz.

Alles op oorspronkelijke melodie.

Blijkbaar is de dichter bij 't bestijgen van zijn pegaas
door diens aanblik zoo mythologisch gestemd geworden.

De boertig-wetenschappelijke dichter is ook vertegenwoor-
digd en wel zeer sterk, men proeve b.v. eens:

Wijze: *Ich hatt ein kamarade.*

Hoop doet leven.

Er waren twee parallelen
Zij zwoeren elkander trouw,
Maar moesten lange wachten,
Vandaar steeds hunne klachten,
Voor ze werden man en vrouw,
Voor ze werden man en vrouw.

Toen kwam er 'n asymptoot,
Al met zijn kromme: „meid“.
En vroeg waarom ze niet zwegen
Daar ze elkaar toch eens kregen,
Al in d'oneindigheid
Al in d'oneindigheid enz.

De echt-juichend studentikooze poëet, schier snikkend
van extase vervaardigde een „Jubellied“, dat wel óverstroomt
van jeugdig jong zijn.

Toen droeg je hem verder en legde hem voor een poosje onder
een vlierboompje. Nadat jelui uitgerust waart en overlegd hadt
nam je hem weer op . . . Jelui sleepten hem over de heg . . .
Toen ging je den weg langs . . . Toen kwam de dijk. Bij den
dijk schrikte een boer jelui op. Maar wat scheelt er aan?”

Psekow, bleek als een doek, stond op en wankelde.

„Ik ben onwel!“ zeide hij. „Goed. . . voor mijn part . . .
Maar ik wil naar buiten . . . in Gods naam.“

Psekow werd naar buiten gebracht.

„Nu heeft hij dan toch eindelijk bekend!“ zeide Tschubekow,
terwijl hij zich vergenoegd uitstrekte. „Hij heeft zich verraden!
Heb ik het niet handig aangelegd? Eenvoudig verlegen ge-
maakt . . .“

„En ook die vrouw in het zwart verloochent hij niet,“
lachte Djukowski. „Maar. . . die Zweedsche lucifer plaagt
me toch verschrikkelijk! Ik kan het niet langer uithouden.
Adieu! Ik ga rondrijden.“

Djukowski zette zijne muts op en reed weg.

Tschubikow begon Akuljka te ondervragen.

Akuljka verklaarde, dat ze er absoluut niets van wist. . . .

„Ik heb alleen maar met u geleeft, en anders met niemand!“
zei ze, schelmsch lachende.

Des avonds tegen zes uur kwam Djukowski terug. Hij was
opgewonden als nooit te voren. Zijne handen sidderden zoo
sterk, dat hij niet in staat was, zijne overjas uit te trekken.
Zijne wangen gloeiden. Men zag, dat hij niet zonder nieuws
teruggekeerd was.

Na de ontgroening zingt hij:

Wij zijn student,
Als lid erkend,
De vrijheid is gekomen,
De eche tijd
die ons verleidt
Te drinken en te boomen.

Bij pleiziertochten barst hij los:

Een koene daad,
Wat leuke praat,
Doet ons gezellig klinken.
En met elkaar,
Nu hier, dan daar,
Als broeders lustig drinken.

Om bij een wedstrijd te snikken:

Laat ons een glas
Aan 't kloeke ras,
Aan d'overwinning wijden.
Wij staan steeds pal
Om met den bal
De zege te bestrijden.

De opgewekte drinkebroer voelt zich gedrongen tot litte-
raire woordkoppelingen.

Hij heft aan:

Vult den beker vult den beker,
In den gullen, trouwen kring,
Want hij is dn vriendschapskweeker —
Schenkt hem op de vriendschap in!

Bijna aarzelt de kuische Redactie „Aan Neerlands Maagden-
stoet“ aan te halen. Dit lied is een waar pronkjuweel.

Hoort:

Aan Neerlands Maagdenstoet.
Studentenlied.

Nieuwe muziek en woorden van . . . . .

Studenten, met nog jeugdig bloed,
Komt, brengen wij een huldegroet
Aan Neerlands lieve maagdenrij,
Van welken rang of stand ze ook zij.
Met blauw of bruin in 't schittrend oog,
Met zwart of blonden wenkbrauwboog.
Als ridders willen wij haar eeren,
Aan een van haar eens liefde zweeren.

Hoera, studenten, brengen wij
Een hulde aan Neerlands maagdenrij! } *bis.*

(Dit lied zet zich nog geruimen tijd voort).

Niet alleen Neerland's maagdenstoet, maar ook Delft
moet het ontgelden; Amphion voelt zich gedrongen te
zingen naar aanleiding van dat veelgeliefde stadje:

Geliefde stad van Willem één,
Van Leeuwenhart en Poot,
Uw trouw en min voor 't vaderland
Was eeuwen door reeds groot.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

„Veni, vidi, vici!“ zeide hij, Tschubikows kamer binnen-
stormend en zich in een' stoel latende vallen. „Ik zweer u
bij mijne eer dat ik een begin maak, met aan mijne genialiteit
te gelooven! Hoor toe, voor den duivel! Hoor toe en sta
verbaasd, oude heer! Komisch en treurig! In uwe handen
bevinden zich er al drie, nietwaar? Ik heb den vierden gevonden,
of liever de vierde, want het is eene vrouw! En welk eene
vrouw! Tien jaren van mijn leven zou ik er voor willen geven,
om haar schouders te mogen aanraken! Maar . . . luister!
Ik reed naar het goed van Kljausow en begon daaromheen
eene spiraal te beschrijven! Onderweg bezocht ik alle winkels
en vroeg overal naar Zweedsche lucifers. Nergens waren ze
te vinden. Ik reed maar door. Twintigmaal verloor ik den
moed en even vaak kwam hij weer terug. Den geheelen dag
zwierf ik rond en eerst een uur geleden vond ik het gezochte.
Drie werst van hier. Men reikt mij een pakje van tien
doosjes. Het tiende doosje evenwel ontbreekt en is niet te
vinden. . . . Ik vraag dadelijk: Wie heeft dit doosje gekocht?
Die en die. . . . Mijn beste! Nikolaï Jermolaitch! Wat een
mensenkind, dat van een seminarium is weggejaagd, en zich
met literatuur over criminaliteit volgepropt heeft, tusschenbeide
tot stand kan brengen, is nauwelijks te overzien! Van heden
af begin ik mezelf te respecteeren! . . . Pff. . . . Nu laten
we gaan rijden!“

„Maar waarheen dan wel?“

„Naar haar, naar de vierde. . . . We moeten ons haasten . . .
anders verga ik van ongeduld! Weet u wie het is? De jonge

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 5 OCTOBER 1905. No. 1.

Wij zijn er den schrijver dankbaar voor, dat hij een tot nu toe hoogst twijfelachtig bezoek van Richard Leeuwenhart aan Delft in een „Studentenlied” gedenkt.

En Poot zou, kwam hij nog eens terug, in verrukking hebben gestaard op een lied als:

Mooi Holland.

Holland met zijn malsche wei,
Holland met zijn paarse hei,
Met zijn vlakten van fluweel,
Holland is een landjuweel!

Siert de lente Hollands wei
Met haar fulpen groene spreij,
'k Hoor de dart'le koetjes loeien,
'k Zie de speelsche kalfjes stoeien,
't Landvolk dansen bij de veël,
Holland is een landjuweel!

N.B. Dit is een „Studentenlied”.

Maar genoeg van deze genotvolle zijde van het studentenleven. slaan wij nu het oog eens op den meer ernstigen kant van ons samenzijn; ook daar zullen wij geboeid worden door eene weelde van klank, eene afwisseling van coloriet, eene mengeling van eële plichtsbetrachting en jolijtvol jongzijn, die ons diep treft, en ons levendig het gemis van eigen dichterlijk talent doet gevoelen.

Die schoone deugd geduldigheid.

Als wij studenten promoveeren en door vlijt
en wilskracht zijn geslaagd
als wij in de wetenschap doceeren en ons
hard*) naar nog meer kennis vraagd*)

Als wij dan met moed aan den arbeid gaan
en door alle moeite henen slaan

Roepen wij met vreugd: wat een schoone deugd
is geduldigheid onder zwaare*) strijd
Is geduldigheid onder zwaare*) strijd.

Dit gaat eenige coupletten zoo voort.
Tevens nog:

De Vooruitgang.

Studentenlied.

Vooruitgang is merkbaar op elk gebied
En wij zijn daarbij de minste nog niet.
De wetenschap ontdekt steeds nieuwe geheimen
Die wij hun beoefenaars in 't licht doen verschijnen*)
Tot nut van 't menschedom. vooruit
Steeds omhoog

hoera voor de wetenschap
hoera voor de toog
enz.

Alles van liefelijke muziek begeleid.

Hoe moeilijk 't ons ook valt, we moeten voor een moment de bescheidenheid op zij zetten en eene dichtproeve citeeren, die ons dankbaar doet blozen van zooveel belangstelling en waardeering van 't goede in ons.

Wij brengen hulde aan de dichteres, — want dat is zij

*) Het staat werkelijk zóó in het oorspronkelijk. Red. S. W.

vrouw van onzen landvoogd, van den ouden Jewgraf Kusjmitsch, Olga Petrowna is het! Zij heeft het doosje gekocht!”

„Zij . . . jij . . . zij . . . ben je gek?”

„Zeer eenvoudig! In de eerste plaats rookt ze. Ten tweede is ze tot over de ooren op Kljansow verliefd. Hij heeft hare liefde terwille van eene zekere Akuljka versmaad. Wraak! Nu herinner ik mij, hoe ik hen beiden eens in de keuken achter het beschot gevonden heb. Zij overlaadde hem met verzekeringen, terwijl hij kalm zijne pijp rookte en haar den rook in 't gezicht blies. Maar . . . laten we gauw gaan rijden, anders wordt het donker . . . Laten we gaan!”

„Ik ben nog niet zoo'n gek, om terwille van een of ander groen jongmensch midden in den nacht eene fatsoenlijke dame schrik aan te jagen!”

„Fatsoenlijk, dame . . . Een laplander ben je, en geen rechercheur! Nog nooit heb ik het gewaagd, u te beleedigen, maar nu dwingt u me daartoe! Laplander, slaapmuts! Nu, beste! Nikolai Jermolaitch. Ik smeek u!”

ongetwijfeld — en in onze verbeelding zien wij de snaaksche gelaten van vele huisjuffrouwen om den hoek kijken.

Men oordeele:

Aan de Studeerende jongelieden.

Een studeerend, Heer!
Is onze stad een eer:
Als Hij zich goed gedraagt,
In niets, naar 't slechte, jaagt;
Hij brengt hier veel vertier;
Somwijlen groot plezier,
Aan onze Burgerij
Op feestgetij.

Och dat Hij steeds ten allen tij —
Een goed voorbeeld, voor de Burgers zei;
Door steeds te wezen, fijn en net,
Op Hem, toch wordt, zoozeer gelet:

Achting, eer, en diez meer
Bringen wij gaarne, zulk een Heer
Als Hij is zooals 't behoort,
Zijn handel, en wandel, ons bekoort.

Wie ziet niet gaarne, Hij zich door onze straat beweegt?
Een sierlijk'ken aanblik, aan onze wegen, geeft;
Ook bij groepjes, door deugd en jeugd zoo frisch zoo schoon
De boeken; duiden; de MINERVA's zoon.

Als zei, ter ontspanning, ten Sport; of uit wandl'en gaan
Of zich vermaken, aan 's Fhoenix, kegelbaan;
Om dan, met nieuwe lust, aan 't werken, weer te gaan
Ten zekerheid van het bestaan.

N.B. Bovenstaand is gedicht op de bij Serenade avonden meden door de Muzikanten gespeeld wordende. Wijze — door onze Burgers steeds zoo gaarne gehoord wordende en bij deze laatste meer bekend staande onder het Refrein van

Een Huzaar met een goed hart
Hij kent geen leed hij kent geen smart.
enz. enz.

De twee laatste Coupletten* staan op dat, gedeelten der genoemde Melodie, waarop men de woorden zingt, hierboven onderstreept.

Delft, 14 Maart '05.

(Wij hebben woordelijk het oorspronkelijke doen afdrucken, zij 't met eenige bewondering voor de schrijfwijze).
In een vervolg hopen wij eenige verdere proeven van inzenders-dichtkunst te citeeren.

(Wordt vervolgd).

Kritiek.

Er is weinig moeilijker dan te spreken over iets als kritiek. Weinig dingen behoeven zooveel kritiek als kritizeeren. Alleen wil ik trachten, aan te toonen, dat kritiek nooit objectief kan zijn, niettegenstaande velen het beweren en zoo zij er al niet voor uit komen, dan toch innerlijk, misschien onwetend, van die meening zijn. Hoe dezulken tot een slotsom komen is mij totaal onbegrijpelijk; overtuigd als ik ben van het feit, dat alles wat een mensch doet, het stempel draagt van zijn menschzijn, van zijn wijze van menschzijn, ook wel gezegd van zijn persoonlijkheid. Aanspraak op den

De rechercheur maakte eene beweging met de hand en spuwde.

„Ik bid u! Ik bid u niet om mijnentwille, maar in het belang van de rechtspraak! Ik bid u! Doe me toch eens in mijn leven een genoegen!”

Djukowski liet zich op eene knie vallen.

„Nikolai Jermolaitch! Toe, wees zoo goed! Noem mij een' schurk, een' gemeenen kerel, als ik me omtrent deze vrouw vergis! Bedenk toch, wat voor zaak dit is! Wat voor eene zaak! Je reine roman! Door geheel Rusland zult ge beroemd worden! Men zal u tot rechercheur voor bijzondere gevallen benoemen! Begrijp dat dan toch, domme oude heer!”

De rechercheur zette een donker gezicht en strekte besluiteloos zijne hand naar zijnen hoed uit.

„Welnu, dat de duivel je haal” zeide hij. „Laten we er dan heen rijden.”

(Wordt vervolgd.)

naam van uitzondering-op-den-regel, zouden slechts kunnen maken, wetenschappen als bijv. wiskunde is, en theoriën die geheel en al door de natuur bewezen worden. Want zoodra wij oordeelen over een geestesproduct van ons zelf of van een ander, dan vergelijken wij het met het ideaal, dat wij er ons van vormden. Valt de vergelijking uit, in een, voor het geestesproduct gunstigen zin, dan zeggen we: Het is goed; kan het niet in vergelijking treden met ons ideaal er van, dan noemen we het slecht. Nu bestaat nog de mogelijkheid, dat wij van een ons voorgelegd produkt geen ideaal hebben, en dus niet kunnen kritizeeren, omdat kritizeeren is vergelijken en voor vergelijking noodig zijn minstens twee grootheden. In zoo'n geval schorten wij of ons oordeel op, of wij zeggen, dat het niet in onze lijn ligt, of, en dit is, geloof ik, het meest voorkomend geval, wij geven toe aan onzen eersten indruk, die evenwel in dezelfde verhouding tot een ideaal staat, als een schets staat tot een schilderij; die slechts nog te weinig overdacht en soms ook gewijzigd is, om ideaal te mogen heeten. Bezwaren tegen een dergelijke vergelijkings-theorie zouden die personen hebben, welke of onontwikkeld zijn en zich behalve hun bestaand ik geen ander ideaal ik kunnen denken; of diegenen, voor wie het bestaand ik ideaal is geworden, en die, nu slechts zich bewust zijnde van het bestaande, vergeten hebben dat dit een verwording van het ideale is; welke beide soorten van menschen zich dus geen zelfkritiek, altijd volgens die vergelijkingsmethode, zouden kunnen denken. Genen wil ik buiten rekening laten; dezen antwoorden: Analyseer uw gedachten en vindt dat er waarheid is in wat ik zoeven zeide; beken dan dat een ieder, om het zoo nu eens uit te drukken, een dubbel ik heeft. Dan is ook zelfkritiek een vergelijking, en wel tusschen denken en doen of tusschen den mensch, zooals hij is voor de wereld en zooals hij zou wenschen te zijn, n.l. zijn eigen ideaal van mensch. Met deze beschouwing, van wat kritiseeren is, als uitgangspunt, springt in het oog de ontzettende moeilijkheid verbonden aan kritiek-oefenen.

Stel men wil werk van een ander beoordeelen. Zoodra we het gezien of gelezen hebben, al naarmate het betreffende werk een schilderij, beeld of wel een gedicht, een stuk proza is, vergelijken we het bij het ideaal, hetwelk wij ons vormen van dat werk.

Wij gaan eerst den indruk na, die het voorgestelde op ons zou maken; krijgen dus als 't ware een eigen voorstelling in ons brein, waaraan wij, wat ons ter beoordeeling voorgelegd was, toetsen. Maar behalve dat, gaan we na waarom onze voorstelling verschilt van die van den maker van het werk; welke reden deze had, dit of dat detail op den voorgrond te doen treden, sterker dan datzelfde detail het doet in onze eigen voorstelling; of waarom hij iets weglaat, dat wij juist opmerken als iets kenschetsend. 't Kan zijn, dat zoodoende onze indruk zich wijzigt: dat we inzien dat de ander recht heeft, waar hij deze of die kleinigheid sterker doet uitkomen. In dat geval wordt ons oordeel gunstiger.

Maar ook het omgekeerde kan plaats hebben, namelijk dat wij fouten gaan zien, die we bij den eersten aanblik over het hoofd zagen; dat wij iets missen, dat ons juist treft. In dat geval stemt zich ons oordeel den maker minder gunstig en soms zelfs vaagt, het in ons oog vergeten van onderdeelen het daardoor ontstane misnoegen, weg den goeden indruk, die andere onderdeelen op ons maakten. Zij het dan ook in positieven dan wel negatieven zin, doorgaans wijzigt zich bij overleg, ons oordeel. Wanneer nu iemand beweert, dat per slot van rekening ons oordeel objectief wordt, dan ben ik het met hem eens in zooverre, dat ons ideaal is objectief te zijn, maar dat onze opvatting van objectief zijn, van wat objectief zijn is, persoonlijk, dus subjektief is. Tenslotte wil ik er nog even de aandacht op vestigen, dat het meerendeel bij het hooren van het woord kritiek, onwillekeurig geneigd is te denken aan kritiek in ongunstigen zin; wat volgens mijn inzicht het gevolg is van den vooral onder ons, zoo overheerschen geest alles af te breken; van alles de slechte kant te willen opzoeken, de goede over het hoofd te zien. Zoo'n kritiek kan maar heel weinig in de goede richting uitwerken en het gevolg ervan is dat vele jonge mannen, die een eerste poging wagen iets te presteeren, na een heftige, hatelijke, dikwijls persoonlijk wordende kritiek, niet durven voor de tweede maal met hun werk voor den dag te komen, dat, misschien naast vele fouten, toch ook wel degelijk iets goeds moet behelzen.

E. D.

Toynbee.

Bij de avondcursussen die de Vereeniging „Toynbeewerk" elken winter pleegt te geven is dit jaar behoefte aan een leider in lijn- en werktuigkundig teekenen.

Steeds vormden de studenten een belangrijk contingent van de clubleiders. Ook nu hebben zich enkelen bereid verklaard. Een leider in bovengenoemd vak is echter nog niet gevonden.

Is er onder degenen die dit lezen iemand, die lust en tijd voor dit bij uitstek goede werk kan en wil geven? Hij wende zich tot den heer Du Cloux, W. I., Hooikade 15, die gaarne alle gewenschte inlichtingen geven zal.

Ik hoop, dat deze, voor velen, die van verder onderwijs verstoken zijn, zoo hoogst nuttige club, spoedig een leider vinde.

J. L.

UIT DE STUDENTENPERS.

Feestnummer Minerva.

Bij gelegenheid van het lustrum gaf de Minerva een feestnummer uit, dat in zijn meer kleurigen dan wel schoonen band ons oog wél trekt, maar helaas allerm minst bekoort.

Wij hebben echter slechts terloops hierop te wijzen, om meer uitvoerig op den inhoud te komen.

Elders is reeds ('k geloof in een Persoverzicht van de Propria) opgemerkt, dat het gansche feestnummer veel had van een advertentieblad — maar wie de sierlijk gestileerde rand ziet om „Oude Boll" en 't keurige zwarte handje van A. Hillen, hij stemme mij toe dat advertentie geen keurigheid uitsluit.

't Is ondertusschen niet doenlijk al de stukjes van leden, oud-leden, professoren en wat al hier te gaan bespreken, de meesten zijn loflijk kort, en het gewilde en vooropgezet feestelijke van dergelijke dingen in aanmerking genomen — loflijk onderhoudend.

Van de bijlagen is de eerste een leelijke teekening van een pruikheer met houtige beenen in een balzaal; een slecht geheel.

Dan een niet onverdienstelijke en niet verdienstelijke plaat van een half ontkleed mensch aan een tafel. De teekening hangt een weinig uiteen; een verschieft bestaande uit een ongehooflijk slordige schrijftafel, is niet een noodzakelijk deel der compositie gebleven — het slaat ons met verwondering.

Voor den „student" ligt iets dat mij een krop-broodje schijnt en waarvan naar zijne weemoedige oogen te oordeelen, de „student" door den hem-doen-stilzitten-den teekenaar wordt afgehouden. Boos omklemt hij dan ook in machteloosen greep z'n stoelleuning.

Volgt een poortje van 't Jean Michel-hof; eene afbeelding van de koningskoets, en eene wel goede teekening van „een onvervalschte Leidenaar" door Victor de Stuers.

Daarna een schoone afbeelding van de pakhuizen van Ferwerda en Tieman, en een wagen met paard van de „Huifkar", en eene paradijzige reclameplaat van Fongers.

Dan van den veelgeprezen (en véél te véél geprezen) Antoon Molkenboer een hoogst smakeloos plaatje als reclame voor George Goulet in Reims.

Hoe 't mogelijk is iemand voor „kunstenaar" te schelden — zooals vaak gedaan wordt — die zulke intens burgerlijke, platte en slecht geteekende prentjes maakt als de heer Antoon Molkenboer, is mij een raadsel. Men zie b. v. 't zouteloze geheel eens van dit reclame-ding: 't Lustrum der Leidsche Hoogeschool gemengeld met champagne van Goulet.

Lest best een goede teekening van een oud vrouwtje, werkelijk een lichtpunt in veel duisters.

't Geheel sluit met circa een riem advertenties.

We roepen de Redactie een „den volgenden keer beter" toe.

Minerva van Vrijdag 29 September.

Bevat voor ons niet veel belangrijks: plaatjes van de maskeerade, eenige artikelen hier niet nader te bespreken en een ergerlijk dom en slecht weekverslag uit Delft.

Hoe de Hoofdredactie zóo iets plaatsen kon?

Propria Cures van 30 September.

Alle studenten-bladen mogen tegenwoordig lijdend zijn aan oppervlakkigheid en aan weinig enthousiasme der Corpsbroeders, maar de Propria lijdt toch wel het meest.

Het laatste nummer der Propria is ongelooflijk slecht.

't Is niet te gelooven hoe toch jongelui van zekere beschaving, (deze toch zullen de Redacteuren wel bezitten?) zulke producten kunnen plaatsen in een aan hunne zorgen toevertrouwd Weekblad.

Maar neen, ze zullen allen op reis geweest zijn en de zetttersbaas zal 't blad gevuld hebben.

Wie begint nu een nieuwe jaargang van een Amsterdamsch Weekblad met de ergerlijke verknoeiing van de Mei van Gorter:

Een nieuwe jaargang en een nieuw geluid
Ik wou, dat in ons blad klonk als het jolijt
Dat men wel hoorde op een winternacht.
In een oud stadje langs de watergracht
In den goeden ouden tijd.

't Kan als humor bedoeld zijn, maar 't is krankzinnigheid; verbeeld je een blad „dat zich uitslooft een zoo trouw mogelijk beeld van het Amsterdamsch studentenleven te geven, waarin men het leven door ons gemaakt verechoud hoort, vergramophoond enz,” dat wenscht een geluid in zich dat je soms hoort op de stille stad's gracht en dat nog wel 's nachts . . .

De Heer D. F. die dit „bij den nieuwen jaargang” schreef is waarschijnlijk iemand, die zich zelf nogal „aardig” denkt, en die meent dat hij „gespied” schrijft, zich een „pootig talent” noemt . . . .

Een stuk: A. S. C. door M.—M. doet klaarblijkelijk moeite, zoo gauw mogelijk de „pootige toon” (zie boven) te pakken te krijgen — wonder dat hij vervelend is?

„De Groentijd” van J. H. B., ten minste een leesbaar iets, zij 't niet veel.

Wijders 2 versjes werkelijk een comble van onbenulligheid. Wat zegt men van:

„Ook ziet men er een ('n lafhartige loeder)
Die heeft diarrhée:
Hij moet naar de plé
Zoo dankt deze groen zijn behoud aan groene poeder.”

Een „Grootte Menschen Sprookje: de Peren”, een stukje over Albrecht Rodenbach, nog geen van beiden door Propria-ziekte aangetast; eene boekbespreking en ten slotte: Zielenverheveling.

Dit stukje is schande.

Schande voor een heele studentenpers. Indien een buitenstaande dergelijke bruten onzin leest, moet hij een allerslechtst idee krijgen van de plaats die bij ons litteratuur inneemt.

't Begint zoo:

Zielenverheveling. OPROEP.

„Héeee . . . Nardus, man of meid of God weet wat je bent, zeg, waar huis je?

Heb je nog fut in je knoken, zit er nog vuur in je kop, toe nou, zeg nog eens wat, heeft Manus misschien je mond verstomd, is de bliksem in je hersenen geslagen, hoe is het hijgende, hoestende zielsvraat, ik heb er nog niet genoeg van, nooit hoor.

Je razende ziel, die ik laatst in mekaar getrapt heb, ik zal ze opschudden als een beddekussen, opblazen als den kleinen „Cohn”, dat ze piept en een aardigheid voor kinderen wordt, ja, alléén voor kinderen, vat je.

Meer nog, ik zal er mee voetballen gaan, geestelijk kaatsen, dat het klinkt en ketst in je kop en dan zal ik ze weer ineenklappen, dat ze knalt als een sigarenzakje, waar de wind uitploft. Wat? Zwijg! 't wordt nog erger.

Je ziel was rot hè, kapot nietwaar? Maar ik schuw geen stank, een mesthoop heeft óók zijn nut, zoo goed als de pest en de cholera en de vuilste ellende, enz.”

Verder heet het b.v.

„Och! poesje, of katertje, wat je bent, wordt het te erg, kan

je niet tegen zooveel onfatsoenlijke woorden, nou dan zal ik je maar eens over je rugje strijken, och wat donzig en wat zacht fluweelig, 't is ook zoo lekker op een ulevelletje te zuigen en zoute dropjes te kauwen als je verkouden bent en meisjes te zoenen en smeevend naar de sterretjes te kijken, tot je in slaap valt, ja, en een tukkie doet hé? Och, 't is zoo heerlijk om met dweeпоogjes de bloemetjes met traantjes te begieten, lieve Nardus is het niet, och ja, bastaardsuiker is ook zoet! Glimlach je?

Bah! wil je wel gelooven, dat ik walg.

Schijnheilige bliksem ik spuw op je en het is nog zonde, dat ik het doe, 't lijkt wel of ik een vuil ei heb doorgeslikt, of ik den pot moet leegen, of ik een hond zie wentelen in het straatvuil, eh!, pf! enz.”

De Redactie van de Propria moest zich wat schamen.

Eindigt het nummer met Pers en een slecht versje van Sachem.

K. S.

INGEZONDEN.

DELFT, 3 October 1905.

Aan de Redactie van het Studenten-Weekblad alhier.

M. de R.

Vergun mij een plaatsje in Uw blad, waarvoor bij voorbaat mijn dank.

Het nieuwe cursusjaar is weer ingetreden met zijn vele college's, die vooral voor de pas aangekomenen dikwijls een ware plaag zijn. Ziet, ze pennen met benauwde gezichten, want wat is het geval? Gewoonlijk hebben ze tusschen twee kwaden te kiezen: óf behoorlijk neerschrijven, maar dan ook het gehoorde niet dadelijk te kunnen verwerken, óf dit laatste wel kunnen doen, maar dan onvolledig opschrijven.

Op welke wijze is het nu mogelijk, beide klippen te omzeilen?

Het antwoord kunt ge zelf wel geven: gebruik Kort-schrift, stenografie.

De meesten van u zullen zich nog wel de lezingen herinneren, waarin Prof. H. de Vries op zoo'n heldere en overtuigende wijze het nut van stenografie heeft uiteengezet, en hoe hij uit ondervinding wist, dat het zeer goed mogelijk is, uit stenografische diktaten te studeeren. Het gevolg van deze lezingen was, dat er voor korten tijd (want het was vlak vóór de vakantie) een stenografische geest over Delft kwam. Er werden eenige cursussen gegeven o. a. door genoemden hoogleeraar en er werd ook een poging gedaan, om diegenen, die wat meer voor de zaak voelden dan zuiver egoïsme, aan een te sluiten in een algemeene vereeniging, die natuurlijk ten doel zou hebben, de beoefening der stenografie te bevorderen. De vakantie heeft deze pogingen voorloopig doen mislukken en dat is een jammer èn voor de stenografie zelf, èn voor hare beoefenaren.

Om den geest weer wat te doen herleven, is ondergeteekende, op verzoek van meergenoemden hoogleeraar, voornemens weder een cursus te geven in de stenografie, systeem „Grootte”. Deze cursus, die 3 á 4 avonden zal duren, moet dienen als leiddraad voor verdere zelfoefening. Evenals het vorig jaar, zal ook nu waarschijnlijk weer een zaal der T. H. S. beschikbaar worden gesteld. Datum, enz. zullen nader bij aanplakking worden bekend gemaakt.

Met beleefden dank,

L. LEGER.

ADVERTENTIEN.

G. & H. OUWERLING,

— Meubelfabrikanten. —

Magazijn: CHOORSTRAAT 28.

BUREAU DE MINISTRE'S,

Gemakstoelen en Tafeltjes.

M. W. BEEKHUIS,
Voorstraat 88a,
repeteert WISKUNDE.

TE KOOP:
Microscop Fuess V^a.

Te bevragen OUDE LANGENDIJK 13.

Aangeboden:
KOFFIETAFEL voor 4 of 5 Heeren.
Adres OUDE DELFT 42.

„**MAISON HAAS**”,
Cuisinier,
KOORNMARKT 34.

H. H. STUDENTEN.
Nog gelegenheid voor
KOFFIE- en EETTAFELS.

Uitzending van Diners,
per abonnement / 0,75.
zonder abonnement / 0 80.

Bij **A. H. ADRIANI** te LEIDEN verschijnt:

Prof. BOLLAND.
Het Nut der Wijsbegeerte.
Prijs: 50 Cents.

Handleiding bij de studie
DER
Integraalrekening

DOOR
M. D. CHARLOUIS.
Prijs gebonden / 4,90.
Uitgave van J. WALTMAN Jr. — Delft.

STEEDS VERKRIJGBAAR:
PILSENERBIER op Champagne
flesschen met kurksluiting
à 18 cents per flesch.
Aanbevelend,
H. NIJHOFF, Oude Delft 192.

DELFTSCHE LIMONADE-SIROPEN.

**AARDBEIEN, ANANAS, CITROEN,
FRAMBOZEN, GRENADINE, KERSEN,
MANDARIJN en SINAASAPPEL,**
per flesch / 0,75, 6 flesschen franco door Nederland.

Aanbevelend,
W. DE HOOGH.

Nieuwe Langendijk 50, DELFT.

TEEKENSCHRAGEN.

De ondergeteekende beveelt zich beleeft aan **voor het maken van TEEKENSCHRAGEN, solied en sterk voor / 2,50**, voor H.H. Studenten.

Adres J. M. F. IJSSELING, Timmerman,
Breestraat 32, Werkplaats: Gasthuissteeg 7.

Foto-Artikelen-Magazijn.
ADR. VAN OOSTEN,
BRAB. TURFMARKT 65.

DONKERE KAMER DISPONIBEL.
Specialiteit in Ansichts Artistique.

AANBEVELING tot het
verhuren van Piano's en Orgels.
F. J. RAAR, Nieuwstraat 6.

Passage-Bureau
J. DE KUYSER & ZONEN,
Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij. „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij. „Nederland”,
via Amsterdam-Genoa.

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor verzending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

Boekhandel J. WALTMAN Jr.,
Binnenwatersloot.

VOORHANDEN:
Petite Larousse illustré
Nouveau dictionnaire publié, sous la direction de Claude Augé.

**5800 Gravures.
130 Tableaux.
120 Cartes.**

1664 bladzijden. Gebonden / 2,75.

Verschenen bij den Uitgever J. WALTMAN Jr., te Delft:

REDE

uitgesproken door CLARENCE FELDMANN, E. I.,
bij de aanvaarding van het ambt van Hoogleeraar in de
Electrotechniek aan de Technische Hoogeschool te Delft,
op den 13den September 1905.

Prijs / 0,40.

Beschouwingen over de middelen, aangewend
ter verhooging van het rendement der Stoom-
machine

DOOR

G. BROUWER, W.-I.

REDE, uitgesproken bij de aanvaarding van het Hoog-
leeraarsambt in de Werktuigbouwkunde aan de Technische
Hoogeschool te Delft, op 15 September 1905.

Prijs / 0,40.